

Magnetowid szpulowy MTV-10

AUTOR / WYTWÓRCA

CZAS I MIEJSCE

Czas powstania:

1981 23.07.1981 - 1981

Miejsce powstania:

Warszawa, Polska

DANE TECHNICZNE

Wymiary:

wys.: 305 mm, sze.: 530 mm, gł.: 520 mm

Materiał:

Technika:

PRAWA

Właściciel obiektu: Muzeum Inżynierii i

Techniki. Wizerunki cyfrowe i metadane

obektu: domena publiczna. Opis

kontekstowy: licencja CC BY-NC-SA 3.0 PL

(Uznanie autorstwa - Użycie niekomercyjne -

Na tych samych warunkach 3.0 Polska).

POZOSTAŁE INFORMACJE

MIM 703/VI/84

SŁOWA KLUCZOWE

czas wolny, dźwięk, elektronika, komunikacja,

kopiowanie, nośnik, obraz, odtwarzanie

dźwięku, odtwarzanie obrazu, pomoce

naukowe, PRL, prototyp, propaganda,

przemysł, sprzęt RTV, telewizor, telewizja,

zapis dźwięku, zapis obrazu, wzornictwo
polskie, prąd

OPIS

Magnetowid MTV-10 jest urządzeniem umożliwiającym dokonywanie zapisu i odczytu dźwięków oraz obrazów czarno-białych na taśmie magnetycznej. Urządzenie umożliwia rejestrację audycji zgodnych ze standardem ORIT emitowanych w programie telewizyjnym oraz dokonywanie zapisu własnego przy użyciu specjalnej kamery telewizyjnej.

Magnetowid MTV-10 jest przeznaczony do zastosowań półprofesjonalnych, a przede wszystkim do użytku domowego, dla celów szkoleniowych, popularnonaukowych i tym podobnych. Urządzenie zaprojektowali – związani z Zakładami Artystyczno-Badawczymi warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych – Zbigniew Orliński, Bohdan Ufnalewski i Wojciech Wybierański. W 1972 roku Zakłady Radiowe im. Marcina Kasprzaka uruchomiły produkcję magnetowidu MTV-10. Tym samym model ten jest pierwszym polskim magnetowidem szpulowym. Jest wzorowany na magnetowidzie Philips LDL-1001, stosowanym do zapisu i odtwarzania obrazu monochromatycznego oraz dźwięku na chromowanych taśmach półcalowych. Magnetowid w latach 70. XX wieku stanowił luksusowe wyposażenie szkół, domów kultury, klubów, komitetów PZPR. Uruchomienie produkcji tych urządzeń miało na celu zaspokojenie potrzeb rynku wewnętrznego w nowoczesny sprzęt przeznaczony do użytku indywidualnego, a także w szpitalach, instytucjach szkolnictwa, placówkach kulturalnych, w służbach specjalnych czy telewizji. Ze względu na pionierski charakter przedsięwzięcia oraz brak doświadczeń rodzimych inżynierów w tej dziedzinie, opracowanie magnetowidu wymagało znacznej ilości prac badawczych w dziedzinie techniki telewizyjnej i pomiarowej. Produkcja małoseryjna magnetowidu MTV-10 trwała do 1978 roku.

Wyprodukowano łącznie około sześć tysięcy urządzeń, które znalazły zastosowanie głównie w szkołach. W roku 1974 uruchomiono produkcję następcy MTV-10, magnetowidu kasetowego MTV-20 systemu VRC, umożliwiającego zapis sygnałów telewizji kolorowej. Na panelu głównym prezentowanego urządzenia widoczne są: włącznik wraz z lampką kontrolną, dwie nasady na szpule taśmy magnetowidowej, zamaskowany mechanizm zapis/odczyt (zapis czarno-białego obrazu telewizyjnego na chromowanych taśmach półcalowych), trzy potencjometry (faza, wizja, fonia), sześć przycisków (zapis, przewijanie w tył-w przód, odczyt, kadr, stop), a także dwa wskaźniki (wizja, fonia) oraz licznik długości taśmy wraz z przyciskiem zerującym. Na bocznej powierzchni magnetowidu znajduje się przewód sieciowy, dwa potencjometry, gniazda wejściowe kamery i mikrofonu oraz przełącznik na dwa gniazda (OTV, mikrofon). Opracowanie: Piotr Turowski, Filip Wróblewski